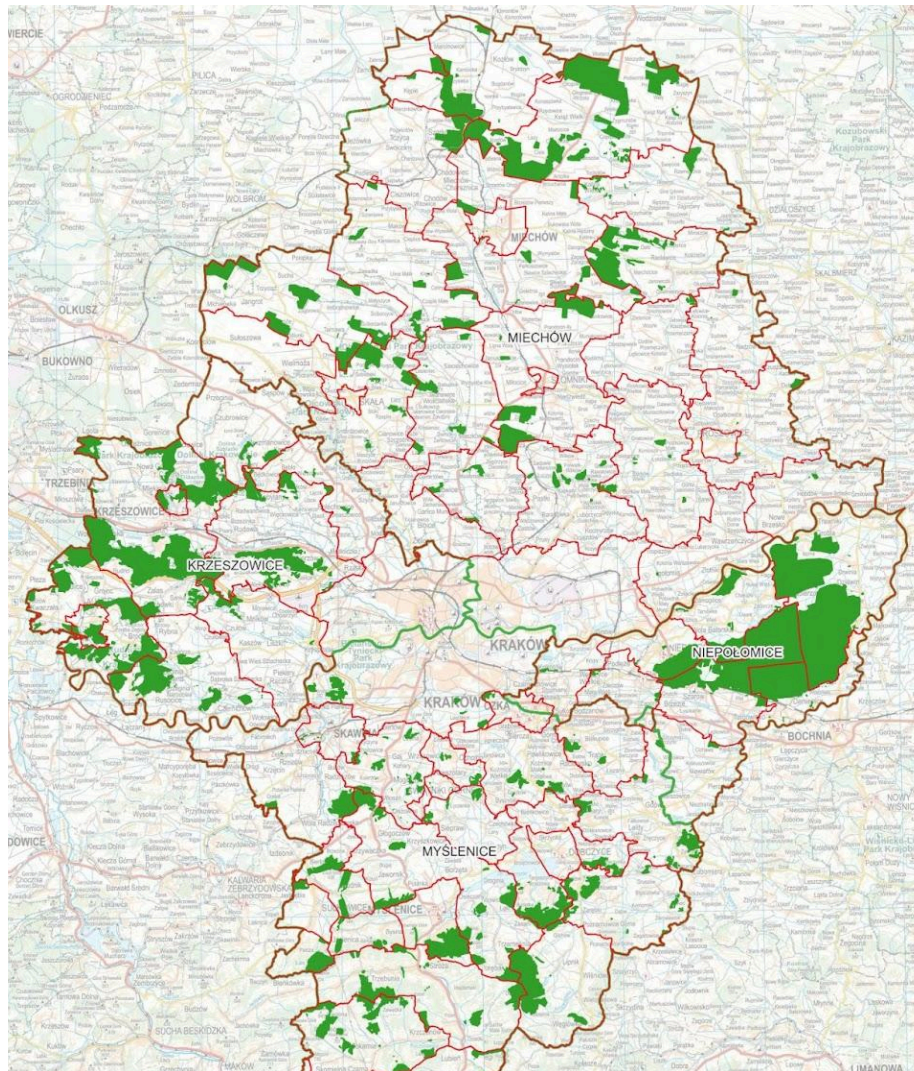

Kryteria wyboru lasów o szczególnych walorach społecznych dla Krakowa i zasady prowadzenia prac gospodarczych.

Nadleśnictwa: Krzeszowice, Niepołomice, Miechów, Myślenice

Lasy społeczne (lasy o wiodącej funkcji społecznej) są to lasy świadczące dla lokalnych społeczności istotne pozaprodukcyjne usługi ekosystemowe, takie jak usługi regulacyjne, usługi kulturowe oraz usługi podtrzymujące (definicja wypracowana podczas Ogólnopolskiej Narady o Lasach).

LASY SPOŁECZNE są to lasy z różnych powodów ważne dla ludzi, które wyznacza się przy dużym udziale strony społecznej i każdy może włączyć się do tego procesu.

Zasady nie wprowadzają ograniczeń dla społeczeństwa w korzystaniu rekreacyjnym z lasu, w spacerowaniu po szlakach, ścieżkach i poza nimi, w zbieraniu jagód i grzybów, z prowadzeniu edukacji leśnej i badań naukowych.

Nadal priorytetem będą względy bezpieczeństwa dla osób korzystających z lasu, zwalczanie gatunków obcych i inwazyjnych, działania ochronne, zabezpieczenie lokalnych społeczności w zakresie dostępności drewna dla indywidualnych celów.

Lasami społecznymi nadal zarządzać będą Lasy Państwowe. Na samorządach nie będzie spoczywała odpowiedzialność za prawidłowe zagospodarowanie lasów społecznych.

Kryteria

LASY SPOŁECZNE będą wyznaczone w oparciu o kryteria Ministerstwa Klimatu i Środowiska

S1. Lasy kluczowe dla tożsamości kulturowej lokalnych społeczności (np. przyrodniczo, kulturowo, historycznie, religijnie)

S2. Lasy intensywnie użytkowane rekreacyjnie lub turystycznie

S3. Tereny leśne w sąsiedztwie ośrodków wypoczynkowych, hoteli

S4. Lasy położone w sąsiedztwie zwartej zabudowy, w szczególności wokół dużych ośrodków miejskich np. zielone pierścienie miast

S5. Lasy uzdrowiskowe lub użytkowane w celach zdrowotnych

S6. Obszary cenne z punktu widzenia znaczącej roli dla lokalnej społeczności i zgłoszone przez lokalne społeczności np. ze względu na ochronę przed hałasem i/lub zanieczyszczeniami, estetykę krajobrazu, mikroklimat

S7. Obszary istotne dla zaopatrzenia w wodę, lokalną społeczność

Sposoby prowadzenia prac gospodarki leśnej

Wyłączenia S1, S2, S3, S4, S6, S7

Sieć drzewostanów wyłączonych z użytkowania, ze strukturą „lasu o naturalnym wyglądzie”, stanowiących miejsca intensywnej rekreacji i turystyki dla mieszkańców Krakowa i okolicznych miejscowości ale jednocześnie będących ostoją dla wielu rzadkich gatunków grzybów, roślin i zwierząt. Może pokrywać się z lasami wyłączanymi na podstawie kryteriów przyrodniczych lub być budowana / rozbudowana niezależnie od lasów cennych przyrodniczo.

1. Wąwozy i stoki o nachyleniu 20°

Wyłączenie z użytkowania wszystkich wąwozów i stromych stoków o nachyleniu większym niż 20% wraz z otuliną szerokości 50 m na powierzchni wierzchowiny. Las Zabierzowski, Las Tenczynek oraz Dolinki Podkrakowskie rosną na podłożu w przeważającej większości zbudowanym z wapieni górnej jury z bardzo licznymi ostańcami skalnymi, jaskiniami, bramami i ambonami skalnymi, które są elementami dziedzictwa geologicznego Małopolski. Na szczególną uwagę zasługują wąwozy, które są efektem erozji wodnej. Mają one olbrzymią wartość naukową, edukacyjną i przyrodniczą. Wąwozy mają również ogromną wartość krajobrazową, w większości V-kształtne głębokie odcinki osiągają od kilku do kilkudziesięciu metrów. W wąwozach gromadzi się drobne i grube martwe drewno, które stanowi korzystne siedlisko m. in. dla: grzybów, chrząszczy saproksylicznych, mszaków, porostów i roślin naczyniowych. Wąwozy te wspomagają i regulują występowanie specyficznych zbiorowisk roślinnych. Jurajskie wąwozy spełniają funkcję społeczno-kulturową atrakcyjną dla wycieczek i wrażeń estetycznych ale również dla uprawiania sportów wspinaczkowych. Proponuje się wykorzystanie ich walorów geologicznych dla edukacji i badań naukowych. Zagrożeniem dla odsłoneń geologicznych i mikrorzeźby terenu są m. in.: ingerencja w rzeźbę terenu (pozyskiwanie materiału skalnego, zasypywanie wąwozów), zmiany warunków hydrologicznych w obrębie stoku, w wąwozach oraz w ich zlewniach powyżej stoku, niszczenie gleby, niszczenie roślin i zbiorowisk roślinnych w tym usuwanie drzew i martwego drewna. Wspinaczka skałkowa wymaga uregulowania i nadzorowania. Instalowanie punktów asekuracyjnych oraz usuwanie roślinności ze skał jest dużą ingerencją, która powinna przebiegać pod nadzorem przyrodniczym. Należy wprowadzić inwentaryzację dróg wspinaczkowych i rozważyć zakaz

tworzenia nowych tras zwłaszcza na skałkach na których dotąd takie drogi nie występowały.

2. Strefy buforowe wzdłuż rzek, cieków, źródeł

Całkowite wyłączenie z użytkowania wybranych fragmentów lasu wzdłuż wszystkich cieków wodnych, źródeł występujących na terenach leśnych, o szerokości 100 m, aktualnie takie strefy występują tylko na fragmentach cieków lub mają mniejszą szerokość. Strefy te projektowane być powinny także wzdłuż cieków antropogenicznych takich jak rowy melioracyjne z płynącą wodą. W warunkach np. Puszczy Dułowskiej i Puszczy Niepołomickiej większość rowów melioracyjnych pełni rolę cieków wodnych odprowadzających wodę do większych potoków.

3. Wydzielenie leśne z drzewostanami o dominującej funkcji glebochronnej

Drzewostany pełnią funkcję glebotwórczą i glebochronną, chroniąc gleby przed erozją wietrzną i wodną. Gleby leśne, są gęsto przerośnięte systemami korzeniowymi drzew krzewów i roślinności zielnej a ich wierzchnie warstwy chroni warstwa ściółki leśnej i nadziemnych części roślinności zielnej, dzięki czemu są odpowiednio chronione i odporne na erozję. Roślinność leśna zmniejsza energię deszczu i wiatru, ogranicza spływ powierzchniowy, powoduje równomierne i opóźnione tajanie śniegu, wiąże glebę z korzeniami i zwiększa jej uwilgotnienie.

Szybkość spływu wody na zboczu porośniętym lasem jest o 20–60% mniejsza niż na zboczu odlesionym. Funkcje glebochronne najlepiej spełniają drzewostany mieszane z dobrze rozwiniętymi warstwami krzewów i runa. Ochrona gleb przed erozją została uwzględniona w polityce państwa jako jedna z podstawowych funkcji ekologicznej lasów. Ochrona lasów glebochronnych świadczy o realizacji przez Lasy Państwowe koncepcji wielofunkcyjnego modelu lasu, ze szczególnym uwzględnieniem jego roli ekologicznej, której podstawowym elementem jest ochrona gleb.

4. Oddziały i wydzielania o dominującej funkcji ochronnej miast

Lasy położone w granicach administracyjnych miast i w odległości do 10 km od granic administracyjnych miast liczących ponad 50 tys. mieszkańców.

Najważniejszą funkcją lasów wokół miast jest tworzenie korzystnych warunków dla regeneracji sił fizycznych i psychicznych, szczególnie dla mieszkańców dużych aglomeracji miejskich. Las stwarza pozytywny bioklimat, tłumi hałas i daje bezpośredni kontakt z

przyrodą. Funkcja takich lasów powinna być turystyczna i rekreacyjna z dobrze oznakowanymi szlakami pieszymi, rowerowymi i konnymi, miejscami biwakowania, ścieżkami zdrowia i rozwiniętą edukacją przyrodniczą. W lasach aglomeracyjnych powinny istnieć warunki do prowadzenia badań naukowych i edukacji przyrodniczej adresowanej do różnych grup wiekowych. Duże znaczenie będą tu miały lasy zbliżone do naturalnych o szczególnym przyrodniczo-naukowym walorze, w których zachowane jest dziedzictwo przyrodnicze regionu: są to lasy w granicach obszarów chronionych: parków narodowych i rezerwatów, obszarów Natura 2000 i parkach krajobrazowych.

Wraz z nasilającymi się zmianami klimatu funkcja ochronna klimatyczna lasów aglomeracyjnych wzrasta. Gospodarka w lasach na obszarach miejskich prowadzona jest zwykle w sposób standardowy w sposób praktycznie nie odbiegający od zasad w lasach o wiodącej funkcji produkcyjnej. Z tego powodu lasy ochronne wokół miast stają się zarzewiem konfliktów społecznych. Obowiązujące akty prawne nie zawierają zasad ani wytycznych dotyczących kształtowania lasów ochronnych miast ale dopuszczają możliwość indywidualnego podejścia do lasów ochronnych miast. Miasta wymagają coraz lepszej osłony przed zmianami klimatu a także spełnienia potrzeb mieszkańców, którzy chcą obcować ze starymi, mieszanymi lasami obfitującymi w sędziwe drzewa.

5. Starolasy

Drzewostany o dostosowanym do siedliska składzie gatunkowym w tym lasy zbliżone do naturalnych. Bez gatunków obcych lub z ich udziałem min. 10% (od 1 w składzie gatunkowym) gatunku. W określonym wieku (Db: 140; Jd, Md, So: 130; Bk, Św:120; Js, Jw, Kl, Lp, Wz, Gb 100) - analiza według gatunków rzeczywistych.

6. Siedliska przyrodnicze także poza obszarami Natura 2000

Wybrane siedliska z załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie siedlisk przyrodniczych oraz gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, a także kryteriów wyboru obszarów kwalifikujących się do uznania lub wyznaczenia jako obszary Natura 2000. Załącznik 1: typy siedlisk przyrodniczych będące przedmiotem zainteresowania wspólnoty, które wymagają ochrony w formie wyznaczania obszarów Natura 2000, ze wskazaniem typów siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym. Kody wybranych siedlisk: 9140, 91D0, 9180, 91E0, 91F0; 9410 na BGw, 7220, 91I0, 9150, 9110, 9130, 9170, 9190, 91P0, 9410 (pozostałe).

7. Zalewiska

Obszary zalewane na skutek działalności przyrody np. w wyniku działalności bobrów (budowa tam). Obszary zalewane na skutek działalności antropogenicznej np. zaprzestania działalności górniczej i związanych z tym zmian w lokalnym układzie hydrologicznym. Charakteryzują się zatrzymaniem wód na skutek naturalnych przeszkód lub warunków terenowych, które prowadzą do tworzenia zbiorników o różnej wielkości i głębokości. Naturalne i antropogeniczne zalewiska pełnią istotne funkcje ekologiczne, jak ochrona siedlisk dla fauny i flory wodnej oraz regulacja przepływów wodnych w ekosystemach słodkowodnych.

8. Strefy ochrony stanowisk, ostoi, miejsc rozrodu lub regularnego przebywania gatunków objęte ochroną całoroczną

Strefy ochrony stanowisk, ostoi, miejsc rozrodu lub regularnego przebywania gatunków objętych ochroną całoroczną to wyznaczone obszary, gdzie istnieje szczególna koncentracja lub regularne występowanie gatunków chronionych przez cały rok. Strefa ochrony całorocznej pozostaje na stałe (nawet gdy zostanie opuszczona przez dany gatunek). Celem tych stref jest zapewnienie optymalnych warunków dla rozmnażania, odżywiania, odpoczynku i przeżycia chronionych gatunków, a także minimalizacja zakłóceń ich życia przez działalność ludzką.

9. Lasy na siedliskach wilgotnych i bagiennych (BMb- bór mieszany bagienno i LMB - las mieszany bagienno)

Obszary leśne silnie uwilgotnione i okresowo zalewane wodą są wyjątkowo bogate przyrodniczo. Z obszarami podmokłymi związanych jest wiele gatunków zwierząt: płazy, żółwie błotne, ptaki wodno-błotne, bobry, łosie

W związku ze zmieniającym się klimatem zmniejsza się obszar lasów bagiennych i wilgotnych stąd niezbędna jest ich trwała ochrona.

UWAGI!

WW. wyłączenia jednocześnie nie oznaczają zakazu wycinki (i przycinki) drzew zagrażających bezpieczeństwu ludzi w bezpośredniej bliskości szlaków i dróg leśnych, którymi poruszają się ludzie. Tzn. drzewa wiszące, zawieszone, pęknięte i jednocześnie pochylone w kierunku szlaków a także z martwymi wiszącymi konarami nad drogami leśnymi i szlakami powinny podlegać pielęgnacji a jeżeli zajdzie taka potrzeba obaleniu i pozostawieniu na miejscu).

WW. wyłączenia powinny zostać poddane analizie finansowo-gospodarczej. Pozyskanie drewna powinno zostać proporcjonalnie zmniejszone w skali nadleśnictwa w oparciu o wyłączone powierzchnie z użytkowania.

Modyfikacje i ograniczenia S1, S2, S3, S4, S5, S6,

Modyfikacja gospodarki leśnej ma prowadzić do zachowania lub przywrócenia walorów przyrodniczych, krajobrazowych i rekreacyjnych oraz struktury lasu pozbawionego drastycznej ingerencji człowieka. Modyfikacja gospodarki leśnej powinna prowadzić do stopniowego następstwa wymiany pokoleń drzew.

Ma służyć także kształtowaniu drzewostanów wielogenracyjnych z utrzymaniem starodrzewów i drzew biocetotycznych.

1. Oddziały i wydzielenia o dominującej funkcji wodochronnej

Całkowite wyłączenie z użytkowania wybranych fragmentów lasu o dominującej funkcji wodochronnej, drzewostanów na zboczach przy ciekach wodnych i zbiornikach. Celem jest zatrzymanie wody w lesie oraz zwiększenie powierzchni obszarów podmokłych.

- zlewnie początkowych odcinków cieków wodnych, o wysokiej jakości wód (I i II klasa jakości) bez wpływów antropogenicznych z tytułu zrzutu ścieków, oddziaływań zabudowy mieszkaniowej i przemysłu, obecnie w/w obiekty o strategicznym znaczeniu dla zaopatrzenia ludności w wodę pitną w tym na wypadek awarii i konfliktów zbrojnych nie są chronione w wystarczającym stopniu,
- zlewnie rzek i cieków na których znajdują się ujęcia wód do celów pitnych, poprzez bezwzględne przestrzeganie obowiązku wyznaczania strefy ochrony pośredniej, aktualnie w przypadku bardzo dużej liczby ujęć strefa ochrony pośredniej nie jest ustanowiona bądź też nie obejmuje prawidłowo wyznaczonego obszaru ochrony.
- źródła i strefy źródłiskowe występujących na terenach leśnych wraz z ich strefami zasobowymi, zarówno takie z których są lub były ujmowane wody do celów pitnych oraz dla których istnieje taka potencjalna możliwość, obecnie w/w obiekty o strategicznym znaczeniu dla zaopatrzenia ludności w wodę pitną w tym na wypadek awarii i konfliktów zbrojnych nie są chronione w wystarczającym stopniu.
- strefy buforowe lasów wodochronnych wzdłuż wszystkich cieków wodnych występujących na terenach leśnych, o szerokości 100 m, aktualnie takie strefy występują tylko na fragmentach cieków lub mają mniejszą szerokość.
- Maksymalizacja retencji glebowej i likwidacja rowów melioracyjnych, ograniczanie spływu powierzchniowego. Przebudowa istniejących systemów melioracyjnych (rowów,

drenaży) w lasach ma kluczowe znaczenie w łagodzeniu skutków zjawisk ekstremalnych w postaci susz oraz wezbrań i powodzi. Obecnie duża ilość systemów melioracji stała się zjawiskiem negatywnym z uwagi na fakt, że służą one głównie odwadnianiu obszarów leśnych. Odwadnianie niekorzystnie wpływa na stan drzewostanów, doprowadziło do trwałego obniżenia poziomu wód podziemnych oraz degradacji lub zaniku siedlisk przyrodniczych związanych z mokradłami. Przyspieszony odpływ wody powoduje zwiększenie przepływów maksymalnych w ciekach podczas wezbrań, co lokalnie może stanowić zagrożenie dla obszarów użytkowanych rolniczo i zabudowanych. Przebudowa, jak również likwidacja istniejących w lasach rowów ma na celu zahamowanie odpływu wody, co przyczynia się do poprawy bilansu wodnego i zwiększenia bioróżnorodności, stopniowego podnoszenia poziomu zwierciadła wód gruntowych. Zatrzymywanie wody wpływa również korzystnie na spowolnienie i redukcję odpływu wód do rzek a tym samym na redukcję przepływu wezbraniowego. W szczególności jest to istotne w redukcji przepływów o wysokim prawdopodobieństwie Q10%. W przypadku Q1% efekty mogą być znacznie niższe.

Oczyszczanie rowów melioracyjnych w lesie jest pracochłonne, drogie i ma często ujemny wpływ na środowisko. Wpływa na utratę składników mineralnych w glebie leśnej i prowadzi do zanieczyszczeń wód w ciekach wodnych, na skutek odprowadzania azotu i fosforu.

Metody przebudowy systemów melioracji:

- Stopniowe zasypywanie rowów, jeśli całkowita ich likwidacja jest możliwa z uwagi na zachowanie istniejących siedlisk przyrodniczych - w przypadku całkowitej likwidacji rowu wskazane jest odcinkowe jego zasypywanie.
- Przytamowanie ziemne rowów – zasypywanie częściowe rowów na ich niepełną wysokość by zwiększyć retencję gruntową i blokować odpływ wody rowami, zrenatruzyować odwadniane torfowiska, zalecane dla blokowania rowów na torfowiskach
- Budowa zastawek i konstrukcji poprzecznych – głównie na rowach, wykonane z materiałów naturalnych, celem przeciwdziałania obniżaniu się poziomu wód gruntowych na przyległym obszarze jak również przeciwdziałaniu erozji – wykonane z drewna, drewno-ziemne, kamienne, w postaci palisad lub progów drewnianych z przelewem z okrągłaków o wysokości ok. 0,2-0,3 m.

2. Okres lęgowy ptaków - zakaz cięć od 1 marca do 15 października.

Uzasadnienie: z przyrodniczego punktu widzenia najlepszym sposobem na realne ograniczenie strat w populacjach organizmów leśnych powodowanych bezpośrednio pracami gospodarczymi w lesie jest ich zaprzestanie w okresie, kiedy większość organizmów rozradza się, a więc wiosną i latem. Szkody czynione w pozostałym okresie roku są znacząco niższe niż te w okresie rozrodu i wydawania na świat nowego pokolenia. Dlatego rekomenduje się zaniechanie wykonywania prac leśnych od początku kwietnia do końca lipca. Względy związane z ochroną ptaków nie są jedynymi wskazującymi, że prace leśne najlepiej wykonywać poza okresem wiosennym. Szczególnie dotyczy to prac pozyskaniowych i łączącego się z nimi transportu i przechowywania drewna, które z wielu względów najkorzystniej jest prowadzić zimą.

3. Szlaki zrywkowe - zakaz poruszania się ciężkich maszyn (harwesterów i forwarderów) po szlakach i ścieżkach użytkowanych turystycznie.

Szlaki zrywkowe należy prowadzić równolegle do pozostałych szlaków i dróg. Nigdy w poprzek warstwic.

4. Drogi zrywkowe - zakaz budowy nowych, utwardzonych dróg leśnych odwadnianych bardzo głębokimi rowami odwadniającymi.

5. Zakaz zrywki wleczonej i półpodwieszanej.

6. Pozyskanie prowadzić należy ręczno-maszynowo, min. odstęp między szlakami operacyjnymi powinien wynosić 60 m.

7. Zakaz prowadzenia pozyskania 100 m obustronnie od cieków i źródlisk

8. Stosowanie wyłącznie odnowienia naturalnego.

Naturalne odnowienie ma bogatszą pulę genetyczną i zdolność dostosowania się do zmieniających się warunków środowiska. Znacznie mniejszą plastyczność mają drzewa wyhodowane z nasion zebranych na plantacjach nasiennych.

9. Drzewostany klas KO i KDO do pozostawienia.

Pozostawienie znacznej części dojrzałego drzewostanu do naturalnego rozpadu. Dla zachowania unikatowych wartości przyrody tego rejonu nie ma powodu, by usuwanie przestojów było konieczne.

10. Zakaz pozyskania rodzimych dębów w drzewostanach, w których nie są one gatunkami dominującymi.

Odstąpienie od pozyskania dębów szypułkowych i bezszypułkowych poza drzewostanami opisanymi w PUL jako drzewostany z przewagą dęba w warstwie DRZEW, pozostawianie pojedynczych osobników oraz grup wraz z otoczeniem (rodzime dęby są w niedoborze gatunkowym w stosunku do występujących siedlisk m. in. na terenie Nadleśnictwa Krzeszowice. Dęby są gatunkami drzew mającymi bardzo dobre projekcje w obliczu prognozowanych zmian klimatycznych).

11. Zakaz mechanicznego przygotowania gleby (orka gleby, stosowanie pługofreazrek).

Drastyczna ingerencja w glebę ma negatywne oddziaływanie, m. in.: uwalnianie CO₂ zmagazynowanego w górnej warstwie gleby, zniszczenie chronionych gatunków i siedlisk bezkręgowców, płazów, gadów, ptaków, oraz drobnych ssaków, rozbicie struktury gruzelkowatej gleby, przerwanie naturalnego podsiąku wody w glebie oraz rozerwanie kapilarów glebowych, zniszczenie i przemieszanie naturalnych poziomów glebowych, zniszczenie roślin runa i podszytu, stworzenie warunków dla wkraczania roślin inwazyjnych oraz deformowanie systemów korzeniowych drzew.

Zabieg mechanicznego przygotowania gleby jest bardzo energochłonny przez co bardzo kosztowny. Wpływa również negatywnie na stosunki wodne, powoduje kierunkowy spływ wody i erozję a w okresie suszy wysychanie sadzonek.

Preferowany system przygotowania gleby punktowy.

12. Wprowadzenie zróżnicowania wiekowego i gatunkowego drzewostanów poprzez:

- ochrona starszych drzew i kęp drzew - pozostawienie drzew stanowiących mniej niż 20% udziału oraz starszych o ponad 20 lat od drzewostanu głównego a opisanych w opisach taksacyjnych PULu
- ochrona gatunków domieszkowych i biocenotycznych drzew i krzewów biocenotycznych - pozostawienie gatunków, których udział w składzie drzewostanu głównego wynosi 10% i mniej czyli oznaczonych w opisach taksacyjnych PULu jako MJS i PJD (miejscami, pojedynczo).

W oparciu o zapisy w Planie Urządzenia Lasu jest możliwe wydanie zarządzenia, które skutecznie umożliwi kontrolę nad wprowadzeniem niezbędnych ograniczeń w celu wzrostu różnorodności biologicznej lasów.

13. Stosowanie rębni IVd lub rębni przerębowej Va i Vb

Zalecana rębnia V wszędzie tam gdzie jest to możliwe, w uzasadnionych przypadkach stosowanie rębni stopniowej udoskonalonej IVd z maksymalnie wydłużonym okresem odnowienia (50 lat)

Zalety rębni przerębowej:

- stabilność drzewostanów, większa odporność na czynniki szkodotwórcze również związane ze zmianami klimatu np. jak silne wiatry
- małe zagrożenie dla środowiska, systematycznie usuwana jest jedynie niewielka część drzewostanu, rozłożone w czasie użytkowanie nie prowadzi do przeciążenia dróg zrywkowych i dróg co ogranicza zagrożenie erozyjne
- gospodarka przerębowa sprzyja realizacji pozaprodukcyjnych funkcji lasu
- brak zwarcia poziomego i konieczności wykonywania zabiegów pielęgnacyjnych i trzebieżowych. niskie koszty odnowienia w stosunku do drzewostanów jednopiętrowych, ograniczenie czasochłonności zabiegów nawet od 5 do 10 razy, wykorzystuje odnowienia naturalne
- korzystna struktura grubości drzewostanu, większa przeciętna pierśnica pozyskiwanych drzew rzutuje na przychody ze sprzedaży drewna, obniża koszt pozyskania i zrywki. Przeciętnie czasochłonność prac ścinkowych zmniejszona jest o 30% a zrywkowych o 10-20%.
- wysoka jakość drewna i wartość produkcji
- duża efektywność ekonomiczna

Z ekonomicznego punktu widzenia las przerębowy jest alternatywą dla zrębowo-przerębowego sposobu zagospodarowania. Tradycyjnie był zalecany dla drzewostanów jodłowych, świerkowych i bukowych ale jego walory są również atrakcyjne dla wielopiętrowych drzewostanów złożonych z gatunków drzew wymagających więcej światła.

14. Zakaz grodzenia upraw

Grodzenie upraw jest barierą dla ludzi oraz wielu gatunków zwierząt i fragmentuje siedliska. Dodatkowym argumentem przeciwko jest wysoki koszt materiałów i robocizny.

15. Martwe drewno

Pozostawienie martwego drewna w bezpiecznej objętości progowej w wielkości 30-40 m³/ha. Taka objętość zapewni przetrwanie całemu zespołowi taksonów związanych z martwym drewnem. Wielkość podana dla zasobów wielkogabarytowych martwych drzew

stojących i leżących, które są istotne z przyrodniczego punktu widzenia, nie obejmują drobnej biomasy (gałęzi) ani martwych pniaków i korzeni.

16. Zakaz pogłębiania istniejących rowów melioracyjnych i tworzenia nowych.

Maksymalizacja retencji glebowej i likwidacja rowów melioracyjnych, ograniczanie spływu powierzchniowego. Przebudowa istniejących systemów melioracyjnych (rowów, drenaży) w lasach ma kluczowe znaczenie w łagodzeniu skutków zjawisk ekstremalnych w postaci susz oraz wezbrań i powodzi.

17. Zakaz wycinek drzew o wymiarach pomnikowych dla wszystkich gatunków.

Drzewa o wymiarach pomnikowych pełnią bardzo wiele funkcji biocenotycznych- są mieszkaniem i środowiskiem życia wielu grup organizmów, od ssaków, przez ptaki, owady po mszaki i porosty. Są także najczęstszym miejscem występowania rzadkich organizmów, w Polsce prawnie chronionych, a także często zagrożonych wyginięciem. Drzewa o wymiarach pomnikowych najczęściej są drzewami o bardzo słabej wartości technicznej i koszty ich ścinki oraz zrywki są często wyższe niż zysk z ich pozyskania. Wobec tego wątpliwa wartość wynikająca z pozyskania tego rodzaju drzew jest niewspółmierna z wielkimi korzyściami przyrodniczymi które wiążą się z pozostawieniem tych drzew na pniu.

18. Wprowadzenie zapisu o konieczności każdorazowego wykonywania oceny oddziaływania na środowisko, w przypadku budowy obiektów hydrotechnicznych, oraz robót regulacyjnych w korytach potoków.

Regulacja potoków, oraz budowa obiektów hydrotechnicznych, są inwestycjami znacznie oddziałującymi na środowisko i zmieniającymi zarówno warunki przyrodnicze, jak i stanowiącymi silne przekształcenie krajobrazu leśnego. Chcąc dbać o bezsprzeczne walory przyrodnicze i krajobrazowe danego obszaru, konieczne jest każdorazowe przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko.

Literatura:

J. Paluch "Rębnia przerębowa jako nowoczesna metoda biologicznej racjonalizacji" 2006

D. Wołkowycki "Zasady kształtowania lasów ochronnych miast" 2021

J. M. Gutowski "Drugie życie drzewa" 2004

J. Zajączkowski. 1996. Możliwości i celowość hodowli dwu- i wielogeneracyjnych drzewostanów sosnowych. Sylwan 140 (11): 11–18.

T. Andrzejczyk 2006. Rębnia przerębowa w drzewostanach sosnowych. Sylwan nr 8: 52–60.